

Päin pläsiä

Olemme kuunnelleet koko päivän nuoren matkaoppaan pölpötystä. Se alkoi jo aamusta. Oikein hyvää huomenta teille kaikille tänä aamuna tässä bussissa! Mukavaa, että olette jaksaneet herätä pehmeästä sängystä ja mukavasta unestanne noin iloisin mielin ja näin aikaisin. Tuo ilmakin näyttää tänä aamuna niin kauniilta.

Anna mun kaikki kestää. Tulee mieleen Jari Tervon sanailut. Ulkona sataa vettä. No, sataako sisällä? Mitä sataa, jos sataa? Riittää, kun vain toteaa, että sataa. Ei tarvitse turhaa pölpöttää.

Suomen kieleen on alkanut ujuttautua artikkelin tapaisia tarpeettomia sanoja. Tuo säärintama lähestyy tuolta lounaasta, mutta nuo sateet kuivahtavat kyllä tässä tämän illan aikana. Jos tällainen ilmiö rajoittuisi tavallisten pulliaisten puheeseen, eipä paljoa haittaisi. Tarpeettomien lisäsanojen viljely näyttää yhä enemmän kuuluvan puheammattilaisten, eritoten toimittajien ja poliitikkojen tyyliin. Ja matkaoppaat sijoittuvat järjestään pahimpaan päähän.

Pölpötyksestä suivaantuneina emme enää jaksa kävellä pelipaikoille murkinalle, vaan päätämme jäädä hotelliin. Hotellien ravintoloita ei oikein arvosteta ruokapaikkoina, mikä useinkaan ei pidä paikkaansa.

Emme valitse hienoa buffet-pöytää, vaan tilaamme listalta. Ensin päivän keittoa, sitten syvänmeren kalaa ja paikallista viiniä. Katsotaan jälkiruoat sitten myöhemmin. Heittelemme vitsiä oppaamme lauserakenteista ja vertaamme häntä Marja Tiuraan. Tähän kysymykseen minun täytyy nyt ensin selkeästi todeta, että meidän pitää tarkastella, miten tahtotilaa tässä asiassa voitaisiin edistää.

Pääruoat on saatu popsittua, ja olo tuntuu raukealta. Huomaan silmäkulmastani, että tukevahko mies lähestyy pöytäämme kahvikuppi kädessä. Hän on varmaan menossa ottamaan täydennystä seisovasta pöydästä. Jatkamme jutusteluamme.

Ehdittyään kohdallemme mies heittää yllättäen kahvikupin sisällön naamalleni ja rinnuksilleni. Makeaa maitokahvia! Hyi, ällöttävää! En tykkää maidosta enkä sokerista. Ottaisin kahvini sellaisenaan. Silmälasit ovat sameat. Litku alkaa valua paidan kauluksen sisällekkin. Que diabos!

Nousen seisomaan. Olen varmaan aika surkean näköinen. Pullukka katsoo minua enkelimäisin silmin ja hokee, että anteeksi, se oli vahinko. Kohta tulee teini-ikäinen poika, luultavasti perheenjäsen, tarttuu miestä käsivarresta ja taluttaa hänet pois. Maksamme laskumme ja hiivimme huoneeseemme.

Pistän vaatteeni pesulan pussiin ja pujahdan suihkuun. Maitokahvin makua ja hajua on vaikea saada pois suusta ja sieraimista. Kohta soi ovikello, ja äsken näkemämme poika pyytää päästä sisään. Hän selittää, että faijan sokerit ovat ihan pääläellaan. Hän on luultavasti ottanut vääriä lääkkeitä tai ainakin väärässä järjestyksessä, ja pönttö on ihan sekaisin.

Parin päivän päästä minuun otetaan uudelleen yhteyttä ja luvataan korvata kaikki mahdolliset kulut. Voisin ostaa jopa uusia vaatteita, jos likaantuneet eivät lähde puhtaaksi.

Huh huh, olipahan päivä. Mutta jotain myönteistäkin, onneksi maitokahvi ei ollut kovin kuumaa.

pajen